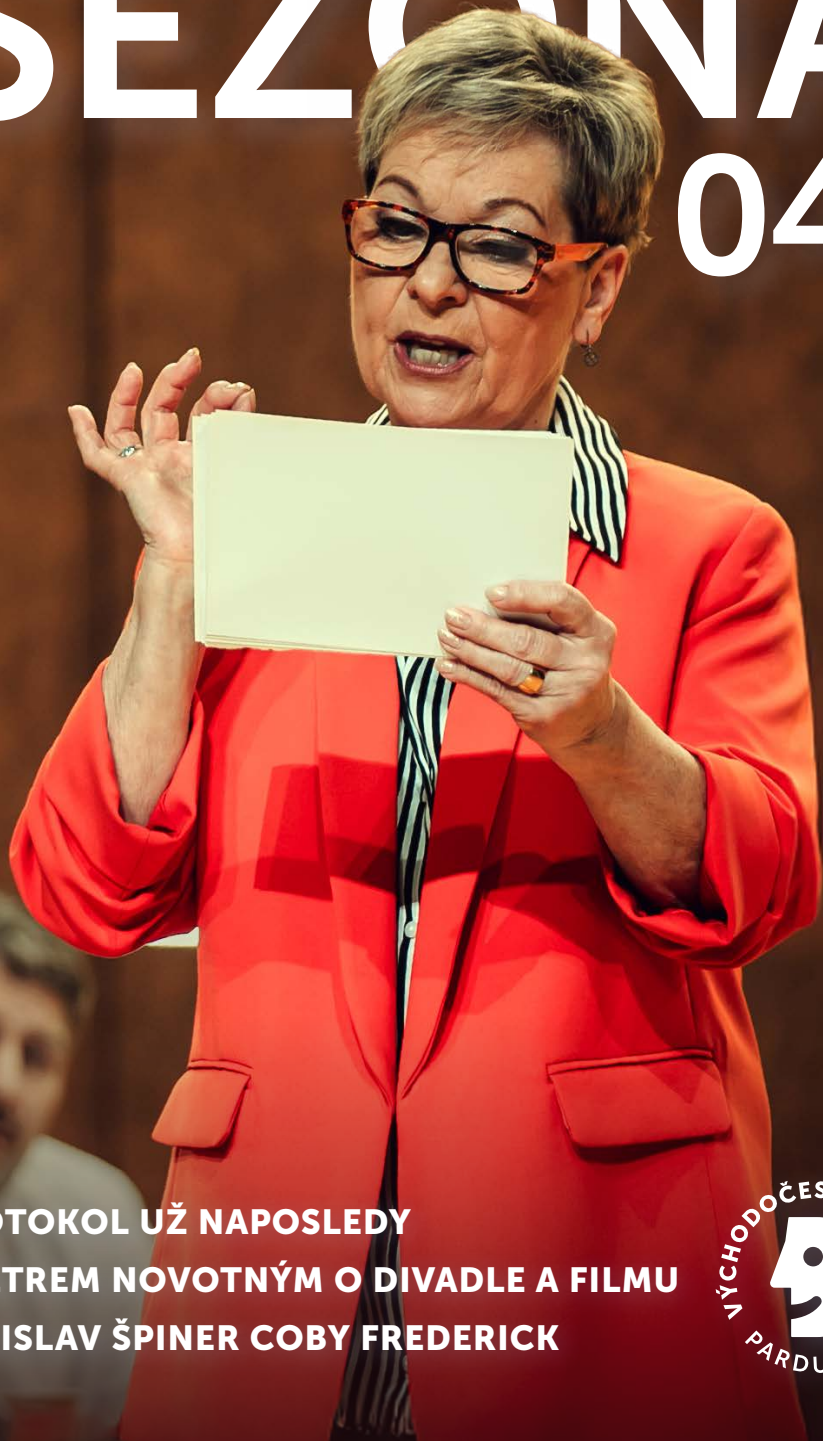

SEZÓNA

04 2025/26

**PROTOKOL UŽ NAPOSLEDY
S PETREM NOVOTNÝM O DIVADLE A FILMU
LADISLAV ŠPINER COBY FREDERICK**

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! VSTUPENKY NA NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY SCÉNIKÉ ČTENÍ

DUBEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

STŘEDA	1.	19.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 21.40
ČTVRTEK	2.	19.00	VÁŇA KONEC 21.15	
SOBOTA	4.	18.00	FREDERICK KONEC 20.35	
ÚTERÝ	7.	19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA KONEC 21.00	
STŘEDA	8.	19.00	VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ KONEC 21.20	
ČTVRTEK	9.	18.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ KONEC 20.00	
PÁTEK	10.	10.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	
		19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA KONEC 21.00	

B
C
U
M

N
VG
K

SOBOTA	11.	19.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	1. PREMIÉRA str. 7–9	P1
NEDĚLE	12.	19.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA	2. PREMIÉRA str. 7–9	P2
PONDĚLÍ	13.	10.00	K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.		ŠK
			Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK		
ÚTERÝ	14.	19.00	BRATŘI EBENOVÉ		
			Koncert kapely tří bratří Ebenových (Marek, Kryštof, David) a dalších předních českých hudebníků (P. Skála, J. Honzák a J. Zelenka). 100PROmotion, Praha		
STŘEDA	15.	17.30	HOTEL MODRÁ HVĚZDA		J
ČTVRTEK	16.	17.30	HOTEL MODRÁ HVĚZDA		S
PÁTEK	17.	18.00	LADISLAV ZIBURA – Naposledy pěšky po Arménii a Gruzii		
			Cestovatelská projekce / stand-up poutníka a spisovatele plná humoru, lidských příběhů a lidové moudrosti tentokrát z krásné krajiny Kavkazu.		
SOBOTA	18.	19.00	PROTOKOL	KONEC 20.30 	Q
NEDĚLE	19.	19.00	D. Gordon / CENA ZA NĚŽNOST		
			Dojemný příběh o matce a dceři a jednom astronautovi. Láska a humor vždy dodají sílu jít dál a nic v životě nevzdávat. Hrají S. Stašová, K. Trnková, M. Etzler a další. Režie V. Strnisko. Agentura Harlekýn, Praha		
ÚTERÝ	21.	19.00	FREDERICK	KONEC 21.35	R
STŘEDA	22.	17.00	MLADÝ FRANKENSTEIN	KONEC 19.40	L
ČTVRTEK	23.	18.00	PROTOKOL	KONEC 19.30 DERNIÉRA str. 15–17	V
PÁTEK	24.	19.00	CHYŤTE CHAPLINA!	KONEC 21.50	
SOBOTA	25.	19.00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21.00	
NEDĚLE	26.	19.00	J. DiPietro / MALÉ CHYTRÉ LŽI		
			Komedie ze života o malých lžích, kterých je potřeba k záchraně hned dvou manželství najednou. A jak snadno se dá všechno obrátit vzhůru nohama. Hrají P. Špalková, R. Jašków a další. Režie P. Khek. Divadlo Kalich, Praha		
ÚTERÝ	28.	19.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA		F
STŘEDA	29.	18.00	HOTEL MODRÁ HVĚZDA		Z

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	2.	19.00	BANG	KONEC 20.40 	A2
NEDĚLE	12.	13.30	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21	
			Malé Scény festival – přehlídka francouzského středoškolského divadla (dříve Frankoscény), evropský projekt Théâtre de l'Imprévu. Program na www.novefrankofonnisceny.com . Přijďte se otevřít cizím kulturám a objevovat nové amatérské soubory i profesionály.		

PONDĚLÍ	13.	11.00	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21
			Objev'Scény.	
		15.00	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21
			Velké Scény festival.	
ÚTERÝ	14.	14.00	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21
			Velké Scény festival.	
		19.00	M. Hebert – H. Doustdar / LA LECTRICE	 str. 21
			Klaunské představení zkoumající různé druhy strachu v rámci přehlídky Nové Scény festival.	
		20.15	LA LECTRICE	 str. 21
STŘEDA	15.	14.00	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21
			Velké Scény festival.	
ČTVRTEK	16.	14.00	NOVÉ SCÉNY FESTIVAL	VSTUP ZDARMA str. 21
			Velké Scény festival.	
PÁTEK	17.	19.00	NORMÁLNÍ DEBIL 1	KONEC 20.40
PONDĚLÍ	20.	20.00	NÁHRADA ZA 24.2. L. Macháčková / HISTORKY ALL INCLUSIVE	
			3D verze knihy plné bizarních historek z cest, a to i z těch životních. Dozvíte se, kdo je to mentální Pražák, jaké typy lidí zaručeně potkáte u hotelové snídaně nebo jak přežít cestování s mámou... Tohle Listování vám zlepší den – i ten, kdy vám u moře prší. Účinkují M. Lánská nebo A. Novotný. LiStOVáNi	
ÚTERÝ	21.	8:30	C. Collodi – K. Plešková / PINOCCHIOVA DOBRODRUŽSTVÍ	ŠK
		10.00	Nová adaptace známé pohádky o dřevěném panáčkovi. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	
PÁTEK	24.	20.00	LIBOR MACHÁČEK: „Pořádná práce“	
			Stand-up úspěšného komika a scenáristy.	
PONDĚLÍ	27.	19.00	R. Bradbury 451 STUPŇ FARENHEITA	PREMIÉRA str. 20–21
			Scénické čtení z geniálního vizionářského románu. Účinkují M. Sikorová, K. Šafránková, J. Augustin j. h. a R. Žák. Režie J. Liška.	
ČTVRTEK	30.	19.00	BLÁZNIVÉ NŮŽKY	KONEC 21.45

VČD NA ZÁJEZDECH

ÚTERÝ	14.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	MLADÁ BOLESLAV	CH
PÁTEK	17.	19.00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	CHRUĐIM (DIVADLO K. PIPPICHA)	
ČTVRTEK	23.	19.00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	SVITAVY	

P. Abraham – M. Mejzlíková / **HOTEL MODRÁ HVĚZDA**

 str. 7–9 **PREMIÉRA**

Romantická komedie podle slavné filmové veselohry, v níž chudá holka dvakrát ke štěstí přijde a z jedné svatby ještě druhá vzejde. Když jsou v jednom městě dva hotely se stejným názvem, mohou být zdrojem komplikací. A když se v hotelu s tímto názvem má konat svatba a ženich potom čeká v jiném hotelu než nevěsta, je to už velká šlamastyka... Hrají K. Šafránková, J. Láska, V. Malá a další. Režie P. Novotný.

A. P. Čechov – K. Jandáčková / **VÁŇA**

Nová adaptace světové klasiky o lásce, nenaplněných touhách a dvou výstřelech, které minou cíl. Hrají P. Borovec, K. Šafránková, M. Sikorová, J. Láska, M. Mejzlík a další. Režie K. Jandáčková.

O. Brousek – R. Balaš / **DO NEBES!**

Zbrusu nový muzikál o prvním českém letci, který se narodil v Pardubicích a doletěl z nich až do Velké Chuchle. Hrají Š. Pospíšil, P. Janečková, J. Musil j. h., J. Pejchal, L. Špiner a další. Režie R. Balaš.

M. Brooks – T. Meehan str. 22–23

MLADÝ FRANKENSTEIN

Cena diváků a odborné poroty Grand festivalu komedie 2026 a J. Pejchal s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon festivalu! Bláznivě komediální muzikál z transylvánského panství. Hrají J. Pejchal, M. Sikorová, L. Špiner a další. Režie P. Gazdík.

T. Letts / **PROTOKOL** str. 15–17

Nelítná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinnou historií, zkoumající dvojí pohled na minulost, respektive manipulaci s ní. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Tyc.

T. Dianiška / **ATOMOVÁ KOČIČKA**

Sci-fi komedie o nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. V hlavních rolích K. Šafránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

Z. Dušek / **CHYŤTE CHAPLINA!**

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. V hlavních rolích J. Hába, L. Špiner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 1**

Deník pubertáka aneb Mé dětství v socialismu. Retro-komedie plná nadsázky i nostalgie. Hrají J. Pejchal, J. Janoušková, E. Lásková a P. Borovec. Režie R. Bellan.

R. Bellan / **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průsviháře Norberta Intribuse. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špiner. Režie R. Bellan.

P. Abraham – M. Mejzlíková

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynáři Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špiner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

H. Lewis – J. Sayer – H. Shields

VELKÁ BANKOVNÍ LOUPEŽ

Cena diváků a studentské poroty GRAND Festivalu smíchu 2020. Parodická crazy komedie o jedné netradiční loupeži. Hrají L. Špiner, V. Malá, P. Dohnal, Z. Kalina j. h. a další. Režie R. Bellan.

P. Pörtner / **BLÁZNIVÉ NŮŽKY**

Komedie roku 2007 a L. Špiner s oceněním za nejlepší mužský herecký výkon GRAND Festivalu smíchu 2008! Interaktivní kriminální komedie z prostředí kadeřnického salónu. Hrají P. Janečková, D. Novotná, P. Dohnal, A. Postler, L. Špiner a M. Němec j. h. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir

TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láska a P. Borovec. Režie P. Novotný.

É.-E. Schmitt / **FREDERICK** str. 10–14

Romantická, komediálně-dramatická óda na divadlo a herectví, inspirovaná životem Frédériccka Lemaîtrea (1800–1876), francouzské divadelní hvězdy období romantismu. V titulní roli L. Špiner. Režie R. Lipus.

K. Svoboda – Z. Podskalský

NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

M. von Mayenburg / **BANG**

Černá komedie o malém tyranovi. Ralf Bang je bílý heterosexuální muž, který má pocit, že je pánem tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let! Jeho vzestup je nevyhnutelný, je připraven porazit všechny, kteří se mu postaví do cesty... Hrají J. Hába, V. Malá, Š. Pospíšil, R. Žák a další. Režie G. Gabašová.

PŘIPRAVUJEME NA KVĚTEN

MĚSTSKÉ DIVADLO

SOBOTA	2.	19.00	V. Klimáček / KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	1. PREMIÉRA	⌂ str. 17	P1
Komedie o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla. Hrají M. Mejzlík, L. Mecerodová a další. Režie F. Nuckolls.						
NEDĚLE	3.	19.00	KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ	2. PREMIÉRA	⌂ str. 17	P2
PÁTEK	8.	19.00	VÁŇA	DERNIÉRA		E
PÁTEK	15.	18.00	CIZINEC	DERNIÉRA		G
NEDĚLE	17.	17.00	R. Kipling – K. Plešková / MAUGLÍ	PREMIÉRA		
Příběh dítěte, které hledalo své místo v životě. Režie Z. Rumpík. Studio LAIK						

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

STŘEDA **20.** 19.00 **NORMÁLNÍ DEBIL 2**

KUNĚTICKÁ HORA

NEDĚLE **24.** 10.30 Bratři Grimmové - J. Galinová / **KOCOUR V BOTÁCH**
 Pohádkový muzikál. Režie J. Galin. Docela velké divadlo Litvínov

28.–30. 20.30 **NOC NA KARLŠTEJNĚ** **PLENÉROVÁ DERNIÉRA**

S PETREM NOVOTNÝM O DIVADLE A FILMU

V dubnu má ve VČD premiéru *HOTEL MODRÁ HVĚZDA*, komedie podle stejnojmenného filmu Václava Wassermanna a Martina Friče. Divadelní hru podle filmového scénáře napsal Petr Abraham s Martinou Mejzlíkovou. Režuruje ji PETR NOVOTNÝ, který si po zkoušce udělal čas na pár mych otázek.

Pane režisére, máte rád staré české filmy?

Staré české filmy miluju. Dvakrát jsem si strašně silně uvědomil jejich význam. Poprvé, když jsem četl, za jakých okolností ty filmy vznikaly, jaké hrozné situace tehdy český národ zažíval. Ti filmaři mu pomáhali přežít,

umožnili, aby někde v hloubi duše zůstal svobodný, veselý, i když bylo všechno okolo špatně. A podruhé jsem si to živě uvědomoval, když jsme se na staré české filmy dívali za „socialismusu“. Měli jsme pocit, že se díváme na normální život, na rozdíl od toho, který jsme museli žít.

V těch filmech jsme třeba viděli firemní štíty, na kterých bylo napsáno, komu ten obchod nebo firma patří, a ne že je to socialistický národní podnik. A lidé se tam chovali jinak, než jsme byli zvyklí. Samozřejmě to byly pohádky, ne realita první republiky. Byl to svět vytvořený k tomu, aby do něj lidé mohli na chvíli utéct. Ale pro nás byl strašně cenný. Utíkali jsme do něj od reality normalizace, od té husákovské ne-normality, úplně stejně jako naši předchůdci za okupace. ➔

Proč jste si k inscenování vybral zrovna Hotel Modrá hvězda?

Asi kvůli paní Nataše Gollové, abych řekl pravdu. Díky ní jsem se na ten film hodně díval. Miluju stejně i jiné filmy z té doby, ale měl jsem to obrovské štěstí, že jsem zažil paní Natašu, když natáčela film Drahé tety a já. Tam

jsem ji poznal jako živou, pravdivou, nezloženou, nádhernou bytost, která mě úplně nadchla. A to už byla paní v letech. Takže jsem se pak s velkou chutí díval na její filmy z mládí, abych se dověděl, kde to začalo. Hotel Modrá hvězda jsem si tedy vybral kvůli ní. Ale samozřejmě i proto, že je to dobře napsaná komedie. Když jsem se díval čistě divadelnickýma očima, co je v ní hodně dobré a co miň, dopadlo to skóre velmi dobře.

Už v minulosti jste pár filmových látek režíroval. Jejich inscenování má určitě svá úskalí.

Narazil jste někdy na nějaká? Člověk se musí stále prát s tím, že divadlo užívá jiné prostředky než film, byť jde v obou případech o herce. Ale i ti herci hrají jinak v divadle než ve filmu, takže ani to není stejné. Narážíme na to,

co máme ve filmu rádi – například, že je velmi dynamický, umožňuje rychlé změny prostředí. Taký někdy závidím filmu, že má k dispozici detail, že tak jednoduše vede diváka k tomu, aby se právě teď podíval herci do očí. To divadlo nedokáže. Našlo by se toho víc, s čím člověk zápasí, když chce film převést na jeviště. Ale já jsem hluboce přesvědčený, že je na světě jenom velice málo dobrých příběhů, a proto je pořád opakujeme. A když se objeví něco nového, autentického, nový pohled na člověka, na jeho duši, na svět, ať už je to v knize, ve filmu, nebo v divadle, naprosto zákonitě po tom sáhnou ti ostatní a vykradou to. V tom lepším případě zveřejní jméno původního autora a třeba mu dají i nějaké peníze. V horším případě to nazvou nějak jinak, jinak pojmenují postavy, tváří se, že ten původní příběh neznají a tenhle vymysleli sami. Takže není nic divného, když se v divadle sahá po filmových scénářích. Stejně tak jako dobré divadelní hry nebo knihy dostanou časem i filmovou podobu. Přijde mi zajímavé vidět jeden příběh různýma očima a různými vyjadřovacími prostředky.

Je nějaký film, který byste rád inscenoval, ale nejde to?

Já neřeknu film, ale knihu. Celý život jsem strašně chtěl dělat Cizince a byl jsem přesvědčený, že to nejde. A teď se přesvědčuju, že to jde, a vadí mi, že jsem neměl dost odvahy. Prostě jsem si myslěl, že to divadlo neutáhne. Filmů by se našlo víc. Třeba takových, které pracují s mnoha prostředky, která by se na jevišti střídala krkolomně. Ne úplně všechno dokáže herecký výraz, někdy je potřeba, aby vzadu běhali i koně, bez kterých to zkrátka není ono.

Před pár lety jste v Olomouci režíroval Starce na chmelu a dělali je i jiní režiséři jinde. Překvapilo mě, že nikde není uveden žádný autor divadelní adaptace. Znamená to, že se scénář dá hrát tak, jak je napsán pro film?

Je to neuvěřitelné, ale dá. Strojopis scénáře jsem vlastně nikdy neviděl, mám jen knižní vydání, možná je text trochu upravený, ale samozřejmě ne do divadelní podoby. Je prostě tak dobře napsaný. Mimochodem, u téhle inscenace jsem zažil jednu úplně novou zkušenost. Olomoučtí vymysleli, že toho gymnazistu, kterého hrál ve filmu Vladimír Pucholt, bude hrát asi pětáctiletý herec. Dost jsem se tomu vnitřně bránil, myslím jsem si, že to nemůže fungovat. Ale divadlo to sneslo! Nikomu to nevadilo, ve výsledku ani mně ne. Byla to skutečně plnohodnotná inscenace o mladých lidech. To je zase zvláštní kouzlo divadla. Vzpomínám si, jak jsem kdysi říkal, že není možné, aby Pěta Janečková hrála Marilyn Monroe. Pak jsem šel na představení, sedl jsem si do druhé řady, a když to skončilo, tak jsem si Petru chtěl odnést domů. Jako svoji milovanou Marilyn Monroe. A nebyla to žádná povrchní Marilyn, Petra hrála vnitřek, podstatu jejího myšlení, jejího způsobu koukání na svět. Neuvěřitelné!

Nakolik je při inscenování filmových látek svazující podoba původního filmu, aby se divák necítil oklamán nebo ožizen?

↓ JEDNU Z HLAVNÍCH POSTAV, DĚDIČKU HOTÝLKY MODRÁ HVĚZDA ZUZANKU NEDBALOVOU ZTVÁRNÍ K. ŠAFRÁNKOVÁ

FOTO P. ŠEDIVÝ

Já tu původní podobu cítím. Ne-sahám po filmovém příběhu, abych do něho vkládal své autor-ské potřeby. Přistupuju k němu jako velmi submisivní spoluau-tor, který ho pitvá, aby se dostal co nejlíže k tomu, co měl na mysli autor předlohy. Mohu se samozřejmě mýlit, ale pokud se mýlím, tak se mýlím poctivě. Moje ctižádost je, aby divák zapomněl, že není v kině. Aby byl stejnou měrou zaujat a odcházel se stej-nými informacemi, jaké získal z filmového plátna.

Moc mě bavila vaše Tančírna – a to je takový specifický případ divadelní adaptace: z původ-ního filmu se užije jen rámec a princip a všechno ostatní se musí vymyslet. To je velká výzva a dobrodružná práce. Šel byste do ní znovu, kdyby od vás v nějakém divadle chtěli další Tančírnu?

Tady jsem šel do Tančírny s před-stavou, že uděláme její českou podobu, Tančírnu o století na-šeho samostatného státu. Ale česká historie mě doběhla, trochu jsem si prošel peklem. Protože jsem zjistil něco, co jsem do té doby neuměl pojmenovat – že můj život nezačal v okamžiku, kdy jsem se narodil. Můj dědeček, jako legionář, zahynul rukou bol-ševika na Urale. Víím toho spoustu od rodičů. Dost jsem o naší histo-rii četl nebo viděl ve filmech. Ale to vůbec nestačilo. Teprve v oka-mžiku, kdy jsem byl donucen z těch pěti šesti knih, které jsem měl k dispozici, vytahovat kapito-ly z československých dějin, tak jsem musel domýšlet, o čem ty kapitoly byly v lidských životech, co konkrétně znamenaly. Z toho-hle studia vzniklo všechno ostat-ní, celá struktura inscenace. Ta forma byla vedlejší, vzali jsme si ten základní kadlub, že v jednom prostoru tancem prostupují dějiny člověka, každého lidského osudu. Pak jsem měl jednou v hledišti strašně silný zážitek. Seděly pře-dě mnou dvě dámy, když představe-ní skončilo, tak vstaly a byly úplně bledé. A jedna řekla druhé: „Já jsem vůbec netušila, že to bylo tak strašný.“ Na to nezapomenu.

Ty dámy pak odcházely domů a měly v sobě něco nového. Při-tom v tom scénáři není ani slovo, které bych si vymyslel, všechno bych mohl doložit zdrojem, ze kterého jsem se to dověděl. Jen jsem ty informace převedl do divadelních obrazů, protože di-vadlo nevypráví, divadlo vyjevuje. Taky pro mě bylo úžasné, jak to chytlo herce. Měli tam hroznou dřinu, ani na chvilku se nezasta-vili, převlíkali se k smrti, utanco-vali se k smrti... a neslyšel jsem ani jednou „už nám s tím dej pokoj!“ Uchvátily je dějiny. Znova opakuju: Náš život nezačal naším narozením. Kořeny jsou někde hlouběji a cítíme je, ať chceme, nebo nechceme. A Tančírna je obnažila. Všechny nás strhla. Potěšila jste mě, že jste si na ni vzpomněla. Ale vlastně si nejsem jistý, jestli bych do ní šel znovu. Z jediného důvodu: Nevím, jestli by se mi chtělo znovu se krok za krokem prodírat těmi peripetie-mi národního znásilňování, lidské hlouposti...

A za šest let od naší Tančírny toho všeho dost přibýlo.

Tak to už vůbec nechci. Mám pořad v hlavě filosofa Jana So-kola, dej mu Pán Bůh nebe, moc chytrý pán to byl. Jedna paní se ho ptala, jak to udělat, aby prožila hezký život. A on jí řekl:

„Vypněte televizi a z den-ního tisku si udělejte na zahradě ohniček.“ Já jsem to udělal taky. Smazal jsem všechny so-ciální sítě, nedívám se na Televizní noviny, nečtu noviny.

Mám ještě otázku z druhé strany: Režiro-val jste někdy film?

Režiroval jsem dva kratinké tele-vizní filmy, oba v Ostravě. A ani jeden se mi moc nepovedl. Tedy o tom prvním jsem si myslel, že se povedl, tak jsem zkusil ještě jeden, a ten už jsem zkazil úplně. Není mi to blízké. Můj tatínek byl televizní režisér, jako malý kluk jsem sedával u něho v režii pod monitory, ale nic jsem nepochy-til. Jediné, co jsem dělal docela slušně, byly krátké pořady, třeba Posezení s Janem Burianem. To bylo příjemné, protože přišli kameramani, já jsem jim řekl, že nemám FAMU, nic neumím, a oni si mě vzali na starost. Celou režii jsem strávil tím, že jsem si povídal s Honzíkem Burianem, a oni to natočili. Mě by točení ani nebavilo. Herec, ten mě baví, a pořad.

Tak budeme dělat divadlo. Pre-miéra Hotelu Modrá hvězda se blíží, zlomte vaz! **JaP**

↓ PRVNÍ ČTENÁ ZKOUŠKA HRY V PODKROVNÍ DIVADELNÍ ZKUŠEBNĚ FOTO P. ŠEDIVÝ

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

V sobotu 21. února na jeviště Městského divadla poprvé vstoupil věhlasný herec Frédéric Lemaître, jenž je hlavní postavou hry **FREDERICK** z pera **Érica-Emmanuela Schmitta**, jednoho z nejúspěšnějších francouzsky píšících dramatiků současnosti. Režie se ujal **Radovan Lipus**, který s naším souborem spolupracoval již počtvrté – stojí za úspěšnými inscenacemi Jako břitva, Až na věky nebo Duše – krajina širá. Roli francouzské divadelní hvězdy období romantismu režisér svěřil **Ladislavu Špinerovi**, jenž v ní opět ukazuje svou hereckou sílu! Ve velké romantické love story, která nabízí i zajímavý pohled do divadelního zákulisí, dále hrají **Karolína Šafránková**, **Petra Janečková**, **Veronika Malá**, **Petr Dohnal**, **Petr Borovec** a mnoho dalších (včetně dětí a muzikantů).

Emotivní příběh v působivých dobových kostýmech, vášnivá láska i hold divadelním múzám – to je Frederick, kterého si rozhodně nenechte ujít!

RaS

↑ LADISLAV ŠPINER COBY FRÉDÉRIK LEMAÎTRE S VERONIKOU MALOU A TOMÁŠEM LNĚNÍČKOU

FOTO PETR ŠEDIVÝ

↑ LADISLAV ŠPINER S PETREM DOHNALEM A DALŠÍMI KOLEGY NA POPREMIÉROVÉ DĚKOVAČCE, KTERÁ KONČILA OVACEMI VE STOJE!

↑ REŽISÉR INSCENACE RADOVAN LIPUS NA TRADIČNÍM SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER PODĚKOVAL CELEMU REALIZAČNÍMU TYMU.

↑ PETRA JANEČKOVÁ DORAZILA NA OSLAVU ÚSPĚŠNÉ PREMIÉRY S DCEROU KAROLÍNOU.

↑ ÚLEVA I RADOST PO PREMIÉRE NA TVÁŘÍCH MARTINA MEJZLIKA A VERONIKY MALÉ.

↑ ZDENĚK RUMPÍK SI SLAVNOSTNÍ OKAMŽIKY VE FOYER VYCHUTNÁVAL VE SPOLEČNOSTI MANŽELKY HANY A VNUČKY LUCIE.

↑ PETR BOROVEC A KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ UŽ V DIVADELNÍM KLUBU, KDE PREMIÉROVÁ PÁRTY POKRÁČOVALA...
FOTO JIŘÍ SEJKORA

Více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

L. ŠPÍNER S M. MEJZLIKEM VE FREDERICKOVI, FOTO P. ŠEDIVÝ

FREDERICK

= ŠPÍNER + RÖSNER + BELMONDO

Dva týdny po úspěšné premiéře inscenace FREDERICK jsme se s představitelům titulní role LADISLAVEM ŠPÍNEREM sešli v divadelním klubu, abychom vás diváky a čtenáře nechali tak trochu nahlédnout pod pokličku. Samozřejmě, že jsme si povídali o procesu zkoušení neobvykle náročné role, ale narazili jsme třeba i na to, jak vzniká herecká emoce, anebo na to, co mají Láďa Špíner a Frédéric Lemaître společného...

Měl jsi s režisérem Fredericka několik individuálních zkoušek. Jak tě Radovan Lipus na roli připravoval?

S Radovanem jsme si o Frederickovi říkali spoustu věcí – že byl reálnou historickou postavou, bavili jsme se i o tom, jakým způsobem o něm psal autor hry Éric-Emmanuel Schmitt. Ale vlastně to nebylo nic, co by mě mělo nějak zásadně ovlivnit. Spíš pro mě byla zajímavá například

skutečnost, že Schmitt psal hru v podstatě pro Belmonda. A já jsem jeho obrovský fanoušek, miluju všechny jeho filmy – Policajta nebo rošťáka, Muže z Acapulca... Takže jsem si zase pustil Zvíře, Profesionála a další filmy a koukal jsem na Belmonda. Pak jsme se taky bavili o tom, že Frederick se na českých jevištích objevil zatím jen jednou v Městských divadlech pražských, kde ho hrál Boris Rösner. Protože

Borise Rösnera jsem ještě zažil hrát na jevišti, dokázal jsem si vybavit tu jeho živočišnost. A už bez Radovana Lipuse jsem si říkal, že bych mohl nějak propojit Belmonda, Rösnera a Špínera a zkusit, jestli by takhle Frederick mohl fungovat. Zároveň jsem si říkal, že to nesmím přehnat, že se musím snažit spíš trochu ubrat, protože o sobě vím, že umím být na jevišti někdy až moc energický a urputný. A tak jsem se do toho ponořil, Radovanovi se můj přístup – nejt do velké exprese – líbil. Samozřejmě, když jsem někam ulítnul, tak mi to řekl. Dramaturgyně Jana Pithartová k tomu taky měla co říct, což je velmi dobře, protože to viděla zase z jiné stránky.

A teď ta praktická stránka...

Jak ses popasoval s množstvím textu?

Ano, řekl bych, že to pro mě bylo na začátku to nejdůležitější – naučit se text co nejdřív, abych získal na jevišti určitou svobodu. A poněvadž je to 83 stránek, kde vlastně pořád mluvím, tak jsem se hned na začátku pořádně lekl. Spočítal jsem si totiž, že bych se do generálek měl naučit 6 stránek denně. Takže jsem to do sebe cpal mnohem víc než kdy jindy a seděl jsem nad tím, kdy se dalo, i v noci. A když jsem při tom na něco přišel, hned jsem šel za Radovanem a rovnou jsme ty věci řešili.

Jednalo se o nějaké úpravy?

Ano, třeba škrtý, řešili jsme i, že by situace mohla fungovat lépe, kdybychom jen změnili slovosled. Takhle jsme si s tím průběžně hráli a myslím, že to výsledku moc pomohlo.

Zaujalo mě, jak jsi říkal, že ses snažil kontrolovat a neprojevoval v postavě Fredericka naplno svoji živelnost. Já, když jsem četla přibližně před rokem ten text, napadlo mě, že právě to je jedna z Frederickových typických vlastností – je vášnivý, rebel, bojovník. Zkrátka, že takhle postava potřebuje velkou dávku energie. Když pak Radovan Lipus navrhnul, že bys Fredericka měl hrát ty, říkala jsem si, že máš s Frederickem vlastně hodně společného.

Máš pravdu, jsem živočich a Frederick do jisté míry taky. Spíš jsem se hlídal v tom, abych nešel do nějakých zbytečných expresí a extrémů. Protože přece jenom, když jsem začínal hrát divadlo, a pak třeba ještě i ve třiceti, když jsem tu hrál Amadea, vystřeňného do vesmíru, byly hercké prostředky zkrátka jiné. Příští rok je mi padesát, i Fredericka hrajeme v podstatě jako padesátníka. A neslušelo by se, aby se člověk v tomhle věku choval nějak přehnaně expresivně. Musí být vidět, že už to má v hlavě srovnané, protože je schopný během chvilky vymyslet lest na policii, na autora hry, kterou navíc

bleskově upraví. Je zkrátka pořád a ve všem napřed – před ostatními. Stejně jako když pak dojde k té fatální promluvě s otcem Bereniky, v tu chvíli už také jedná předem a divák se dovtipí až později. Proto jsem se snažil k téhle roli přistoupit racionálně, protože Frederick takový zkrátka byl. A říkal jsem si, že když Frederick, tak i já bych měl být na tom jevišti konečně trochu rozumnější. (SMÍCH)

Mluvili jste s Radoven Lipusem i o tom, že ne vždy se autor hry v případě historické postavy Frédérica Lemaître držel reality, že jeho obraz v některých aspektech (za účelem větší dramatickosti, nebo možná i divadelní působivosti) neodpovídá skutečnosti?

Ano, takhle to je – nekažme historiku pravdou, že? (SMÍCH) A myslím, že je to tak v pořádku, takhle to voní divadlem. Kdybychom šli jen po reáliích, asi by celý ten příběh nebyl tak zajímavý a působivý. Ani jsme se o tom, co je pravda a co není, detailně nebavili. Důležité je tomu příběhu uvěřit tak, jak je napsaný. Třeba v závěru hry přichází nemoc, která už potkala pár herců i v novodobé historii, a pro mě v tu chvíli není podstatné, jestli to tak opravdu bylo, ale jestli to je uvěřitelné a na divadle to funguje.

Ano, Frédéric skutečně onemocněl rakovinou jazyka, zemřel polozapomenutý a v chudobě, ale zatímco ten náš mluví až do konce, skutečný Frédéric už vlivem nemoci mluvit nemohl. Což tedy musí být pro herce strašné...

Vzpomínám si na pana Stanislava Fišera, českého Vinnetoua, který také díky rakovině přišel o hlas a musel pak mít „slavíka“. Když viděl tady v Pardubicích Mefista, řekl mi, že jsem takový mladý živočich, že znal ještě jednoho takového herce, a tím byl Boris Rösner. To mě opravdu moc potěšilo, i když samozřejmě vím, že nikdy nedosáhnou velikosti Borise Rösnera a jeho fenomenálního herectví. Ale právě u Fredericka,

kterého Rösner hrál, na ta slova musím myslet, jaký je to vlastně dar, že tuhle roli můžu hrát taky. Pokaždé, když před představením sedím v šatně – chodím tak dvě hodiny předem, abych si v klidu prošel text – a chvíli si s těmi dvěma povídám, s Rösnerem a Belmondem. (SMÍCH) Třeba jim říkám: „Chlapi, držte mi palečky, dneska nejsem úplně ve formě, moc se na to necítím...“ Prostě mám potřebu k někomu vzhlížet, a tihle dva pánové byli opravdu fantastičtí.

Když jsme se dotkli toho závěru hry – jaké je podle tebe její poselství?

Je tam jeden takový pro mě zásadní monolog o herectví a o nás hercích, který se vztahuje i k úplnému závěru. My jako herci jsme bez diváků úplně marní, ale na druhou stranu, pokud jednoho na světě dva šílenci a jedno jeviště, tak divadlo přežije. Teda v případě, že jeden šílenec je na jevišti a druhý se na to dívá. Na konci hry říkám, že Pán Bůh taky vytváří určité divadlo a že má své vlastní diváky, kdežto my hrajeme divadlo skutečně jen pro ty diváky. Což o nás hercích hodně vypovídá. Bez potlesku a bez diváků nejsme nic. Na druhou stranu divák přijde a každý večer nás vidí, jak se převlékáme do někoho jiného a jsme někdo jiný. To je zkrátka velká alchymie. Tenhle monolog opravdu miluju a moc se těším, až bude nějaká pátá šestá repríza a já si konečně začnu uvědomovat, co všechno tam opravdu říkám, a budu si ten proces užívat i u diváků. Herce a divák, to je láska, která je opravdu trvalá.

Brzy budeš u nás v divadle 20 let...

Ano, vlastně za rok to bude 20 let.

Jak bys v rámci těch dvaceti let strávených v pardubickém angažmá tuhle roli zařadil?

Dostal jsem tady tolik krásných příležitostí – a doufám, že ještě dostanu... ➔

Tak to byl opravdu „ne-nápadný“ významný pohled...

Jo, to byl. (SMÍCH) Neee... Je fakt těžké říct, jak si mezi všemi stojí Frederick. Každá role je něčím zajímavá. Ještě před Frederickem jsem dostal taky pěknou nálož – Igora ve Frankensteinovi, a z toho se fakt těším, protože to je doslova prdlá role a Gazdíček (REŽISÉR PETR GAZDÍK – POZN. RED.) mi v ní dal možnost se trochu vyblbnout. Ale když zavzpomínám, tak samozřejmě Amadeus, Mefisto, Kabaretiér v muzikálu Cabaret, miloval jsem Živý obraz, který jsme dělali na Malé scéně s Davidem Šiktancem. Moc mě bavila i role v Kdo se bojí Beatles, kde jsem hrál člověka, kterému se všechno zvětšovalo, to byla naprostá bomba. Tuhle roli jsem

si hodně užíval. Mám rád i toho Lucifera v pohádce S čerty nejsou žerty, miluju, když si můžu zařadit v komediích Roberta Bellana. Dokonce si i rád vzpomenu na to, jak jsem na sobě nosil pneumatiku a molitan a dělal jsem maškaru v Konci masopustu, protože to byla skvělá inscenace Břeti Rychlíka. A to, že jsem neměl jedinou větu a sloužil jsem tam, bylo pro mě poctou, protože všichni kluci, kteří tam hráli velké role – Péta Borovec, Milan Němec i Pepa Pejchal jako husar – byli výborní. Zkrátka, je spousta báječných rolí, které mě potkaly, ale vážím si absolutně všech. Nicméně je pravda, že Frederick je spolu s Rasputinem na piedestalu. Rasputinovi jsem propadl asi ještě víc než Frederickovi, hlavně z hlediska té mystiky. Dokonce jsem si chvílemi myslel, že bych byl schopný uzdravit zvíře. (SMÍCH)

Čili ptát se na nějakou vysněnou roli, hru, žánr nebo režiséra je asi zbytečné... Ty si ve všem najdeš, co tě baví.

Jasně, to prostě musíš. Pokud má člověk hrát divadlo, tak si vždycky musí najít ten smysl. Neříkám, že občas nejsou nějaké inscenace nebo role, které nesednou, ale to neznamená, že bych je jako herec mohl nějak podceňovat. Já jsem prostě blázen a miluju divadlo, takže mě baví všechno.

„Může herec skutečně milovat, nebo jen hraje, že miluje?“ Je na tomhle tvrzení kus pravdy? Nebo to jen tak hezky filozoficky zní a je to taková romantizující tendence Schmittovy hry spjatá s dobou, ve které se odehrává?

Tam je řečeno něco jako, že sám herec neví, co je, kdy lže, kdy mluví pravdu a tak dále. A vlastně je to tam i pojmenované – jestli vůbec herec může opravdu milovat, nebo ne. Myslim, že tohle je u každého herce jinak, že je to dost individuální. Já mám problém, jak ty role hodně prožívám, že se často zamiluju doopravdy. Protože si myslím, že pravda na jevišti je nutná. Neříkám, že bych tomu úplně propadl, odhodil v tu chvíli rodinu a šel za jinou ženou, to samozřejmě ne. Ale já ten cit, tu emoci prostě neumím zalhat, nebo ji možná neumím dobře zahrát. Potřebuju ji cítit. A když ji necítím, což se samozřejmě taky může stát, tak to nestojí za nic. Myslim, že Frederick to měl podobně jako já. On taky situace na jevišti prožíval tímhle způsobem. Proto je mi tak blízký. Když chci prožít třeba zlost, musím ji aspoň na chvíli cítit, abych si emoci v sobě nainstaloval. Když jsem v Mefistovi na konci říkal, že jsem jenom herec, tak jsem tomu uvěřil, že mi vytryskly slzy. Musím sám uvěřit, abych to dokázal uvěřitelně předat divákům.

AnZH

← L. ŠPÍNER JAKO F. LEMAÎTRE VE FREDERIKOVI, FOTO P. ŠEDIVÝ

MĚSTSKÁ RADA ZASEDNE V DUBNU NAPOSLEDY

Rok a jeden den zasedala ve Východočeském divadle v režii Micoláše Tyce městská rada městečka Big Cherry. Stejně jako funkční období politiků mají i divadelní inscenace svůj naplánovaný konec. Někdy přijde dříve, jindy později. Ve čtvrtek 23. dubna se v Městském divadle rozloučíme s naší inscenací PROTOKOL, současnou hrou uznávaného amerického dramatika Tracyho Lettse. V této nelítostné komedii o praktikách místní samosprávy městečka, pro které je jeho hrdinná historie nadevše, se budete moci stát naposledy součástí zasedání městské rady, sledovat jednotlivé postavy a sami si udělat názor na jejich jednání.

Než se s hrou rozloučíme úplně, položil jsem hercům, kteří v ní hrají, tyto otázky:

1. Většina postav ve hře nevyznívá příliš kladně. Souhlasíte v něčem se svojí postavou? Jednali byste za sebe jinak?
2. Lávalo by vás vstoupit do politiky (třeba i regionální)? Jaký návrh byste tam chtěli prosadit?
3. Jaké bylo zkoušení s režisérem Micolášem Tycem?

JOSEF PEJCHAL – Peel, zastupitel

1. Určitě bych ocenil, že postava pana Peela, kterou hrají, má velmi vřelý vztah k rodině. Ať už ke své, nebo i obecně, záleží mu na další generaci a dělá pro ni své maximum. Až do hořkého konce. Líbí se mi Peelovo nadšení a elán, ale jeho submisivitu nesdílím, přesto snad chápu.

2. Politika mě zajímá a myslím, že je i naší povinností být „v obraze“ a mít (minimálně) základní přehled o aktuálním dění kolem sebe. Jestli někomu stačí regionální politika, je to v pořádku. Ale skvělé je, když má ten okruh zájmu větší „rádius“. A je právě tou povinností předávat další generaci (a často / častěji i té předchozí generaci) zájem o pravdu, slušnost a demokracii. Prostě o základní hodnoty, kterých bychom si měli vážit, starat se o ně a vyžadovat je také po námi zvolených politikcích. Nemám ale ambice a nutkání být mezi nimi. Jen je čím dál těžší najít některého, kterému bych svou důvěru svěřil, a proto ho volil. Nemyslím si, že bych v politice přišel na něco světoborného a nového. Ale dodržování už stávajících zákonů, norem a předpisů dělá mnohým politikům velké potíže a sami nejsou dobrým příkladem, ➔

bohužel. Začít s tím ale stejně vždycky musíme u sebe.

3. Mikoláš patří mezi režiséry, kteří jsou nejen mladí, ale už mají i potřebné zkušenosti, aby dokázali zvládnout jednání s herci i celým divadlem. Ke všemu je to fajn člověk! Nemusí tomu tak být vždycky, a proto, když mám takovou hezkou příležitost s někým takovým spolupracovat, se na taková zkoušení vždy těším.

MARTIN MEJZLÍK – Superba, starosta

1. Ne, že by postavy nevyznávaly kladně, ony jenom jedou v té nastolené rádobě demokracii. Pouze někdo poslouchá víc nebo méně. Většinou se všichni něčeho bojí a snaží se držet hubu a krok. Moje postava starosty je představitelem právě té pokrivené demokracie. Osobně bych se nerad do takové pozice někdy dostal.

2. Myslím si, že politika dnes láká málo lidí, protože není o co stát. Člověk by musel být velice silný, mít morální kredit a ideje, které by chtěl prosazovat.

3. Bylo to specifické v tom, že jsme pořád všichni na jevišti. To stejné je i s textem, kdy si neustále skáčeme do řeči a přerušujeme se. Takže i v tom to bylo složitější než u nějaké komedie, ve které je jenom dialog dvou lidí. Někdy je složité to vše držet v hlavě, aby se reprízy nezačaly rozpadat.

PETRA JANEČKOVÁ – Johnsonová, zapisovatelka

1. Moje postava není jednoznačně negativní, spíše nerozhodná. Pomůže hlavnímu představiteli v hledání pravdy, ale pod tlakem už jej dál nepodpoří. Nevím, jak bych se v takové situaci zachovala, ale vím, že ve vlastním životě potřebuju mít vše v pořádku, nesnáším nepravdu a bezpráví.

2. Politika? Rozhodně ne!!!

3. Už ani nevím, máme po další premiéře – a to vždy trochu zastíní to ostatní. Miky je laskavý režisér, takže fajn.

TOMÁŠ LNĚNIČKA – Blake, zastupitel

1. Se svojí postavou se rozhodně ztotožnit nemůžu, takže to byl protiúkol.

2. Do politiky jsem nikdy vstoupit nechtěl a už asi ani nikdy nevstoupím.

3. S Mikolášem jsem nezkoušel poprvé, tak si myslím, že nám to spolu funguje.

ALEXANDR POSTLER – Breeding, zastupitel

1. Jednal bych jako ta postava, protože jsem „stejně vejlupek“. (SMÍCH)

2. To se přičí mé povaze, raději vše řeším v hospodě.

3. Bylo velmi blízké a intenzivní, protože s námi seděl na forbině.

RADEK ŽÁK – Hanratty, zastupitel

1. Není s čím. Snad bych jednal carpovsky.

2. Ne.

3. S Mikolášem jsem zkoušel již v Bílé nemoci.

I teď měl moji plnou důvěru. Například není patetický. Pokud chtěl něco, co se mi nezdálo, tak jsem se to stejně pokoušel splnit, protože to u něj funguje recipročně...

ŠTĚPÁN POSPÍŠIL – Assalone, zastupitel

1. No, jak se to vezme. (SMÍCH) S politickými názory spíš ne než jo. Jediné, s čím jsem souhlasil, byla ta jeho snaha o pobuřování v radě. To bych byl přesně já. Víím, jak vždycky, když sedím na sdružení vlastníků u nás v baráku, jenom mlčím, ale mám sto chutí tam strašně rozpumpovat atmosféru a něčím přispět do debaty, jen aby se něco dělo a bylo to trochu zajímavější a dramatictější.

2. Ne, rozhodně ne. Myslím si, že bych na to nebyl stavěný. Samozřejmě mám nějaké politické názory a určité smýšlení o tomto světě, ale asi bych si na to netroufnul. A prosazovat je? V partě takových lidí? Ne, díky. (SMÍCH)

3. Miky byl strašně v pohodě. Byl vtipný a třeba u mě postavy docela dost konkrétní, takže jsem měl tušení, kam směřuje. Ale rozhodně to neměl jednoduché. Bylo nás na jevišti strašně moc, a to prakticky celou dobu.

DAGMAR NOVOTNÁ – Innesová, zastupitelka

1. Moje postava se snaží být loajální a snaží se být poctivá v tom, co je pro ni důležité. Ale bohužel okolí ji dost pohlcuje. Já jsem spíš bojovnice a nebojím se.

2. Jednoduchá odpověď. V žádném případě.

3. Zkoušení bylo velmi příjemné, i když v rámci hry samotné nebylo vůbec jednoduché, bavilo mě. Byla to hezká práce.

ELIŠKA JECHOVÁ – Matzová, zastupitelka

1. Myslím, že zrovna moje postava byla celkem citlivá a schopná empatie, ale neprosadila se a raději šla s davem, což mě osobně u lidí dokáže hodně rozčlílit. Zároveň ji mám také ráda jako každou svoji postavu, ať už se jedná o jakýkoli charakter, takže jsem k ní možná shovívavější. Asi dokážu pochopit situaci člověka, který se ocitá ve smyčce osobních zásad a systému vedeném jinými lidmi s vlastním cílem. Je pro mě ale poměrně dost těžké sledovat, jak nikdo nic nedělá, a myslím, že se s tím setkáváme téměř každý den. Potom je také otázka, zda ten jedinec autoritě věří, anebo se jen bojí. Upřímně asi nevím, co je horší. Zároveň mě napadá jedna replika z inscenace: „Změnám se napomáhá lépe zevnitř.“

2. Uuh, na to se mě snad ještě nikdo nezeptal. (SMÍCH) Nikdy mě to nelákalo, ale někdy si říkám,

že by bylo potřeba, aby tam někdo jako já přišel. (SMÍCH) Mezi má hlavní témata by nejspíše patřila

ochrana životního prostředí a kultura. V neposlední řadě však také doprava, protože je to někdy docela na hlavu – a čím jsem starší, tím to pociťuji více.

3. Mikoláš Tyc je veselý sympaták, se kterým mám blízký smysl pro humor. Zkoušení s ním jsem měla ráda.

JIRÍ HÁBA – Carp, bývalý zastupitel

1. Má postava našťastí docela kladně vyznívá. Alespoň doufám. V jeho situaci bych se snažil jednat asi podobně – pokud možno, co nejvíc racionálně, ale s velkou mírou citu a empatie.

2. Ne.

3. Pro mě především individuální – a to jsem si moc užil. Vzhledem k prostoru, který postava pana Carpa ve hře má, jsem na zkoušky s Mikolášem Tycem chodil zhruba jedenkrát až dvakrát týdně třeba na hodinu a stavěli jsme monolog. Takováto koncentrovaná práce mi moc vyhovovala a bavila.

ZDENĚK RUMPÍK – Oldfield, zastupitel

1. S psychologií mé postavy v žádném případě nesouhlasím. Je příliš zaměřená na vlastní prospěch a výhody. Ale jinak je v pokorném sourozenství se všemi členy komise.

2. Do politiky bych v žádném případě nevstoupil a myslím si, že ani politika mě nemá v nějakém hledáčku.

3. Režisérův výklad jsem respektoval a snažil se ho plnit. I když jsem s ním někdy nesouhlasil. Ale to se občas stává.

LaN

Jak bude vypadat KURÝR?

V posledním únorovém týdnu jsme uspořádali dvě předávací porady, na kterých jsme se seznámili s výpravou chystané novinky KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ, jejíž premiéru uvedeme 2. května na velkém jevišti Městského divadla.

Současnou komedii **Viliama Klimáčka** o tom, že každá zásilka jednou dorazí, i když třeba ne tam, kam měla, s námi nastuduje režisér **Filip Nuckolls**, který už v Pardubicích inscenoval tituly Lovecké scény z Dolního Bavorska, Až ustane déšť či Kdo se bojí Beatles (také Klimáčkův text).

Ke spolupráci na „Kurýrovi“ si režisér přizval scénografa **Lukáše Kuchinka** a kostýmní výtvarnici **Lucii Špalkovou**, kteří 24. a 25. února představili své návrhy zaměstnancům dekoračních dílen a krejčovny.

Práce na výpravě jsou tedy v plném proudu, herecké zkoušky byly zahájeny 10. března (po uzavření dubnové Sezóny, fotogalerii ale naleznete na www.vcd.cz) a my se už jen můžeme těšit na květnovou premiéru...

RaS

↑ SCÉNOGRAF L. KUCHINKA PŘI POPISU SVÝCH VÝTVARNÝCH ZÁMĚRŮ.

↑ KOSTÝMNÍ VÝTVARNICE L. ŠPALKOVÁ NAD SVÝMI NÁVRHY S JEDNOU Z NAŠICH ŠIKOVNÝCH KREJČOVÝCH J. KREJČOVOU.

↑ NA „PŘEDÁVAČCE“ V KREJČOVNĚ NECHYBĚLI ANI VLÁSENKÁRKY M. TYCOVÁ A K. PILNÁ, ŘEDITEL VCD P. DOHNAL A REŽISÉR F. NUCKOLLS. FOTO P. ŠEDIVÝ

Krásně jsme si zaHAPKAli

Z hudebních pořadů, konaných na Malé scéně z iniciativy herců VČD, se už stává tradice – již jsme uvedli Vzpomínku na Há jako poctu Haně Hegerové nebo Šlitroviny, věnované samozřejmě Jiřímu Šlitrovi. V neděli 1. března jsme diváky pozvali na recitál písní Petra Hapky s hravým názvem **Jen si tak zaHAPKAt**, který připravili (stejně jako v případě předchozích pořadů) **Petra Janečková** a **Ladislav Špíner** ve spolupráci s klavíristou **Radkem Škeříkem**. Ve vzpomínkovém večeru vystoupilo patnáct členů našeho souboru, Petra s Láďou mezi jednotlivými více či méně známými hity připomněli i Hapkův život a jeho rozsáhlé dílo.

„ZaHAPKAt“ si s námi tentokrát mohli nejen diváci na Malé scéně ve dvoře, ale také sledující doma, neboť jsme pořad streamovali na YouTube. Pokud jste náš minikoncert propásli, jako malou ochutnávku nabízíme následující fotogalerii, případně si pusťte záznam na youtubovém kanále VČD. Příjemnou zábavu! RaS

↑ VZPOMÍNKOVÝ HUDEBNÍ VEČER PŘIPRAVILI A TAKÉ JIM PROVEDLI LADISLAV ŠPÍNER A PETRA JANEČKOVÁ.

↑ VELMI PŮSOBIVÉ BYLO PODÁNÍ DUETU „PŘIŠLO MI TO VHOD“ V PROVEDENÍ ELIŠKY A JOSEFA LÁŠKOVÝCH.

↑ ZAPLNĚNÉ JEVIŠTĚ MALÉ SCÉNY VE DVOŘE PŘI RECITÁLU JEN SI TAK ZAHAPKAT.

FOTO JIŘÍ SEJKORA

Celá fotogalerie na www.vcd.cz.

OVCE ŽEROU PRVNÍ NEJEN V PARDUBICÍCH

Herec, scenárista a režisér Jan Musil, jenž 31. října 2024 po dlouhých šestnácti letech opustil pardubické angažmá, aby měl více času a sil na filmovou tvorbu, brzy vypustí do světa svůj první celovečerní film! 23. dubna bude mít ve všech kinech v České republice premiéru snímek OVCE ŽEROU PRVNÍ, ke kterému napsal scénář a pod nímž je režijně i produkčně podepsán.

Komedie o muži, který vezme motivační rady až příliš vážně, vznikala kompletně v pardubických lokacích, natáčelo se také v prostorách Východočeského divadla a v obsazení se objevují i herci souboru **Jindra Janoušková, Karolína Šafránková** nebo **Alexandr Postler** či bývalá členka ansámblu **Lída Vlášková**. Velké herecké příležitosti ve filmu mají **Michal Balcar, Jan Dolanský, Alena Doláková, Gabriela Mikulková** a další známé tváře.

Hlavním hrdinou je Dušan, jehož život se po rozchodu s přítelkyní pomalu rozpadá. Ve snaze získat ji zpět propadá motivačním teoriím a posedlosti seberozvojem. Strídá mentory, jeho přístup se radikalizuje, až nakonec podléhá fake news.

*„Prvotní nápad natočit film zaměřený na fenomén motivačních řečníků vznikl při sledování přednášek na YouTube, kde mladí sebevědomí řečníci, kteří nikdy v životě nepracovali, energicky hlásají svůj ‚zaručený recept na úspěch‘. Palce nahoru přibývají a lidé jsou šťastní. Žádná konkrétní řešení, pouze fráze. Tato zkušenost mě vedla k zamyšlení nad absurditou fenoménu osobních koučů a všeobecné posedlosti úspěchem. Rozhodl jsem se téma uchopit humorně – skrze absurditu a satiru,“ říká **Jan Musil**.*

Ovce žerou první je komedií o krizi identity, manipulaci a touze po jistotě v době, kdy každý slibuje recept na štěstí. Film má diváky pobavit, ale zároveň je upozornit na nebezpečí slepé víry v motivační fráze a instantní pravdy.

„Ústředním tématem je manipulace – jak snadno se necháme ovlivnit lidmi, kteří z naší nejistoty těží. Film sleduje zoufalé jedince na cestě k seberealizaci a zkoumá ironii a komiku tohoto ‚zlepšení‘,“ dodává Jan Musil.

RaS

VE FILMU SE OBJEVÍ TAKÉ A. POSTLER

SCÉNICKÉ ČTENÍ Z VIZIONÁŘSKÉHO ROMÁNU

Režisér JIŘÍ LIŠKA se v Pardubicích představil před rokem v Poediu scénickým čtením z veršů Radka Malého, které nazval #tajuuu#plna#zahradka. Letos u nás chystá scénické čtení prózy z kultovní knihy Raye Bradburyho 451 STUPŇŮ FAHRENHEITA.

Vystudoval činoherní režii na Janáčkově akademii múzických umění v Brně a studium zakončil úspěšnou inscenací Velkého Gatsbyho v Divadle na Orlí roku 2020. Věnuje se zejména divadlu pro děti a mládež a divadlu rodinnému. Na sklonku loňského roku jsme se jeli podívat do Šumperku na jeho novou inscenaci komedie Pane, vy jste vdova. Od počátku letošního roku je uměleckým šéfem souboru pro děti a mladé publikum HD-Jéé v Horáckém divadle v Jihlavě, kde krátce před svou tvůrčí návštěvou Pardubic inscenoval dramatisaci bestselleru Davida Walliamse Příšerná teta.

Jirko, jak ti nové profesní zakotvení změnilo život?

Přineslo mi to nejdřív pár bezesných nocí, dezorientaci ve struktuře divadla a snahu o dokonalost. Když jsem si uvědomil, že si v této pozici můžu dovolit být chvíli nováčkem, opadlo to ze mě a dostavilo se nadšení a motivace.

Divadlu pro děti a mládež se věnuješ soustavně. Teď máš k dispozici „vlastní“ soubor. Jaké s ním máš plány?

Budeme dělat divadlo víc autor-
ské, výtvarné, metaforické. Chceme se zabývat tématy, kolem kterých se točí světy našich diváků. Záměrem je, aby se diváci setkávali s různými divadelními žánry a formami, abychom je „vychovali“ pro přechod na „velké“ divadlo. Chceme, aby naši diváci měli pocit, že na nic nejsou sami. S tím souvisí i snaha budovat komunitu kolem souboru.

V HD-Jéé ses představil inscenací Velkolepá expedice Emila Holuba. V létě ji hrajete v jihlavské ZOO. Máš další nápady, jak dělat divadlo jinak nebo jinde?

Do ZOO se určitě někdy vrátíme s novou tvorbou. Dále se nabízí další místa na Vysočině, jako třeba hrad Kámen, kde občas hrává HD_J inscenaci Utrpení mladého Werthera. V příští sezóně se budeme mimo jiné věnovat i naší

nové scéně na divadelním dvorku.

Máš zkušenost jak s pohádkami pro malé děti, tak s divadlem pro náctileté. Čím je specifické a co je na něm těžké?

Myslím si, že tvořit pro děti je stejné jako pro dospělé, jen se zabýváme tématy, která zajímají právě cílové publikum. Vzhledem k pohádkovému vnímání světa si asi občas dovolíme víc popustit uzdu fantazii a hravosti. Těžké je to někdy také pro herce, protože různé divácké skupiny někdy reagují různě.

Knihu 451 stupňů Fahrenheita už četlo několik generací čtenářů. Co říká té dnešní, za kterou můžeš mluvit?

Je to o manipulaci, o totalitě, o hloupení populace, ale i o ne-
skonaleém hladu po vědění. V kontrastu postav Guye a Mildred Montagových vidíme člověka, který odmítá přijmout dogmatické informace, které mu předkládá kdosi bez relevantního kontextu,

a člověka, který je zmanipulovaný masovými médii ovlivňujícími veřejné mínění přes „telestény“ bez nutnosti zapojit kritické myšlení podložené znalostmi. To je v dnešním světě víc než aktuální. Současně je to o tom, že moudrost, ukrytá třeba právě do knih, nikdy nevymře.

Scénické čtení je specifický žánr. Když se scénicky čte divadelní hra, tak se její divadelní potenciál nevyužije plně. Scénické čtení literatury naopak přináší něco navíc. Co to bude v případě 451 stupňů Fahrenheita?

Láda Nunvář knihu hezky zdramatizoval a udělal z ní tak v podstatě divadelní hru. Domluvili jsme se ale, že ve hře zachováme i pasáže v er-formě, abychom udrželi literární charakter předlohy. Vždyť právě o literatuře to z velké části je.

JaP

NOVÉ SCÉNY FESTIVAL PO ROCE NA MALÉ SCÉNĚ VE DVOŘE

Malá scéna ve dvoře bude od 12. do 16. dubna hostit přehlídku NOVÉ SCÉNY FESTIVAL (dříve Frankoscény), evropský projekt Théâtre de l'Imprévu, který v Pardubicích představuje neprofesionální frankofonní středoškolské soubory z různých zemí.

„Nové Scény festival není jen o představeních – je také oslavou kulturní výměny, kreativity a neomezeného potenciálu mladých myslí. Vytváříme prostor, v rámci něhož mohou účastníci objevovat, experimentovat a svobodně se vyjadřovat. Do workshopů, mistrovských kurzů a diskusí se zapojí na 250 mladých umělců z Bulharska, Kanady, České republiky, Egypta, Maďarska, Rumunska, Tuniska a Turecka, kteří zde budou rozvíjet svůj talent a zároveň navazovat přátelství a kontakty přesahující hranice,“ říká **Cécile Costa**, produkční festivalu. K mladým talentům se 14. dubna připojí i zkušený profesionální tým v čele s **Marie Hebert** a **Hami-deh Doustdar**, který diváky potěší svým vlastním představením **La Lectrice**.

„Nenechte si ujít tuto jedinečnou příležitost zhlédnout v Pardubicích originální inscenaci profesionálních francouzských umělců. Jistě vás nezklame ani dalších šestnáct studentských

představení, která nabídnou bohatou mozaiku francouzského divadla. Čekají vás zábavné tituly i příběhy podněcující k zamyšlení,“ láká na Nové Scény festival Cécile Costa.

Více na www.novefrankofonnisceny.com.

RaS

S DRŽITELI HERECKÝCH CEN GRAND FESTIVALU KOMEDIE 2026

Pojďme se ještě krátce ohlédnout za letošním Grand festivalem komedie, jehož další ročník se už pomalu připravuje. Již objíždím divadla a rozhlížím se po komediích do příštího soutěžního klání.

Festival je soutěžní, což jistým způsobem zvyšuje jeho prestiž. Vedle cen Komedie roku, Komedie diváků, Cen odborné a studentské poroty i Ceny za režii se oceňují herecké výkony. Letos bylo výborných výkonů poměrně dost a v silné konkurenci nakonec nejlépe obstáli KLÁRA OLTOVÁ v roli Královny Esmeraldy v inscenaci Něha Divadla v Dlouhé v režii Martina Čičváka a JOSEF PEJCHAL v postavě Dr. Fredericka Frankensteinova v komediálním muzikálu Mladý Frankenstein v režii Petra Gazdika. Zeptala jsem se jich, jaké z toho mají pocity a jaké bylo zkoušení oceněných inscenací...

Pepo, získal jsi Cenu za nejlepší herecký výkon festivalu. To už má nějakou cenu, ne?

Myslím, že to ocenění je za představení a pro všechny zúčastněné, pro celý tým. Jestli se to porotě a divákům (INSCENACE ZÍSKALA I CENU DIVÁKŮ – POZN. REDAKCE) líbilo, tak to jsme moc rádi a doufáme, že přijdou další. Vnímám to zkrátka jako cenu pro všechny.

Příprava na tvou roli vyžadovala velké nasazení při zkouškách a spoustu hodin zpěvu, tance a stepu mimo běžné zkoušení, že?

Ano, bylo toho dost, ta role to vyžadovala. Pokud jsem ale na začátku přistoupil, že do toho vlaku nastoupím, tak jsem to nemohl nechat jenom na běžném zkoušení, jaké je v provozu našeho divadla obvyklé.

Když se zkouší parodie na horor, tak je to spojeno s jistou nadsázkou. Pojmenovávali jste si s režisérem konkrétní styl, nebo to tak nějak postupně vyplynulo?

Režisér ke všem přistupoval stejně a dával nám v hledišti společné připomínky. Rozebíral žánr a chtěl, abychom všichni hráli ten samý druh komedie, aby to v představeních zůstalo i po čase, a já jsem přesvědčený, že všichni na to myslí. Nikdy se neodkazoval na film, podle kterého vznikla divadelní adaptace, ani není nutné ho vidět. Důvěřoval nám, že víme, co ten žánr obnáší. Moc rád jsem s ním zkoušel a vždycky na to budu vzpomínat. Petr Gazdík je všemu otevřený a má skvělý smysl pro humor. Byla to pro nás všechny dobrá zkušenost. Věřil jsem mu natolik, že když jsem do toho šel, věděl jsem, že to bude bolet, ale také jsem věděl, že on ví, co chce, a nebál jsem se.

↑ K. OLTOŘOVÁ S FESTIVALOVOU CENOU A JAKO KRÁLOVNA ESMERALDA V INSCENACI NĚHA DIVADLA V DLOUHÉ, FOTO M. KLÍMA

Kláro, jak se ti hraje v rodných Pardubicích? Vracíš se sem ještě jako „domů“? A když tu hraješ, tak cítíš radost, nebo větší zodpovědnost?

Mám svůj rodinný a pracovní život v Praze, ale i v Pardubicích jsem stále doma. Proto se sem vracím ráda. A vždy je to i jistá zodpovědnost, ale samozřejmě i ta radost.

Už jsi získala nějakou hereckou cenu, nebo je tato tvoje první?

Svou první cenu Marta jsem získala už během studia na JAMU, když jsem v rámci festivalu vysokých hereckých škol Setkání/Encounter (FESTIVAL DAMU, JAMU A BRATISLAVSKÉ VŠMU, KTERÝ SE KONÁ OD ROKU 1991 DOPOSUD – POZN. RED.) získávala za nemocnou spolužačku. Vůbec jsem tomu nemohla uvěřit, když se v Divadle Husa na provázku vyhlášovaly výsledky. Pak jsem v rámci vašeho festivalu získala perník

za Kristýnku v Našich furiantech a teď za Královnu Esmeraldu. Anebo ocenění za audioknihu roku. Každá taková cena může pro herce mnoho znamenat, přinejmenším je to jistá satisfakce, uznání, že svou práci dělá dobře.

Tvoje role ve hře NĚHA vyžaduje velkou nadsázku, výrazné herecké gesto – zároveň všichni herci dodržujete jistý styl. Jak jste to s režisérem hledali? Měl konkrétní představu? Nebo to bylo hledání pokus – omyl?

Myslím, že obojí, šlo to ruku v ruce, Martin (REŽISÉR MARTIN ČÍČVÁK – POZN. RED.) nás k tomu vedl od začátku, takže měl konkrétní představu. Hodně jsme si na zkouškách hráli, utvrzoval nás v tom, abychom se nebáli, že je to tak v pořádku. I když věděl přesně co chce, nechal nás svobodně si hrát.

JaU

↓ J. PEJCHAL COBY FREDERICK V MUZIKÁLU MLADÝ FRANKENSTEIN A NA GALAVEČERU KOMEDIE GFK 2026, FOTO M. KLÍMA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Do jarního dílu naší vzpomínkové rubriky jsme vybrali inscenaci operety **MAM'ZELLE NITOUCHE** (česky „Slečna Netýkavka“) – verzi z roku 1986, od jejíž premiéry uplyne 11. dubna už čtyřicet let! Další a zatím poslední zpracování slavné Nitušky jsme uvedli už o dvanáct let později, v titulní roli se představila začínající Petra Janečková v alternaci s hostující Janou Mikoláškovou.

Vraťme se ale k Mam'zelle Nitouche z poloviny 80. let – tehdejší provedení režíroval **Ivo Osolobě**. V komediálním příběhu o klášterním chovance Denise a učiteli zpěvu, varhaníkovi a zároveň operetním autorem Célestinovi ztvárnila hlavní ženskou roli **Dagmar Novotná**, pro kterou šlo o první příležitost v novém pardubickém angažmá. Alternovala se s hostující **Hanou Czivišovou**. Célestina ztělesnil herecký bard a dlouholetá opora souboru VČD **Milan Sandhaus**.

RaS

↑ DAGMAR NOVOTNÁ (DENISA, CHOVANKA KLÁŠTERA U VLAŠTOVÍCEK)

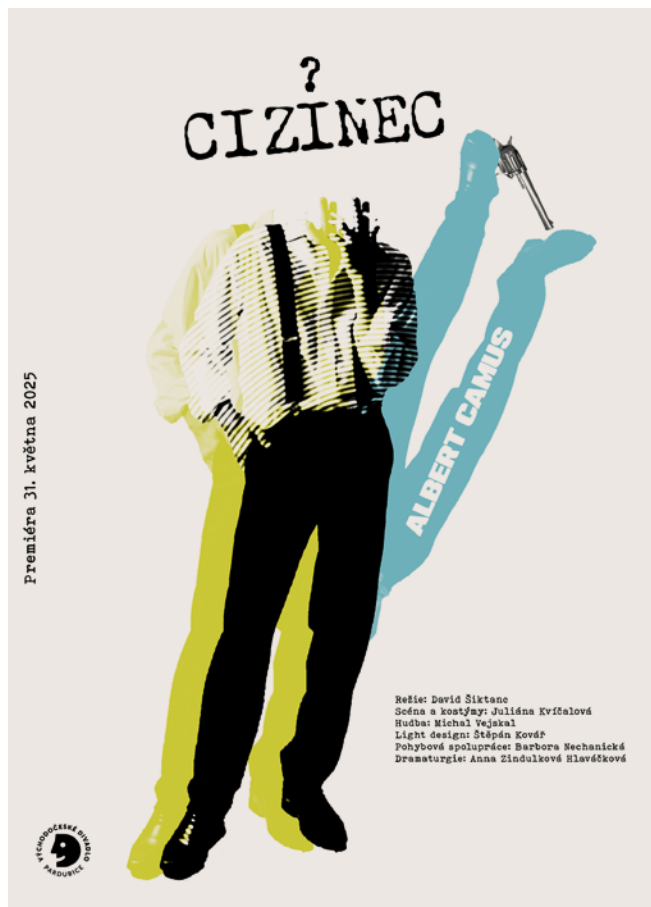
↑ MICHAELA LOHNISKÁ, JANA RUBÁŠOVÁ A ZDENA BITTLOVÁ (HEREČKY SYLVIA, GIMBLETTA A CORRINA)

↑ HANA CZIVIŠOVÁ (DENISA, UPROSTŘED) A SBOR CHOVANEK, MEZI NIMIŽ BYLA I JINDRA JANOUŠKOVÁ (VLEVO)

↑ MILAN SANDHAUS (CÉLESTIN, KLÁŠTERNÍ VARHANÍK)
FOTO K. MEISTER

Výjimečnou atmosféru premiéry adaptace filmové veselohry Hotel Modrá hvězda v sobotu 11. dubna podtrhne vernisáž výstav souboru prací studentů Grafického designu z pardubické Střední školy cestovního ruchu a grafického designu.

„Možnost vystavovat v prostorách Východočeského divadla máme už podruhé. V roce 2016 jsme na pardubický stánek Thálie reagovali tvorbou divadelního plakátu, konkrétně jsme si vybrali hry Králova řeč, Balada pro banditu a Poutník. Tentokrát se zadání, které opět znělo plakát k divadelní premiéře,

věřovali studenti čtvrtého, tedy maturitního ročníku a pracovali s náměty titulů, které aktuálně jsou či ještě nedávno byly v repertoáru divadla. Studenti si zvolili Bláznivé nůžky, Chyťte Chaplina!, Makropulos musical, Maryša, Noc na Karlštejně, Tanec v rodném domě a Velká bankovní loupež.

Co se týče výtvarné techniky, každý student používal svou vlastní autorskou kombinaci ruční a digitální kresby a koláže,” říká k výstavě pedagožka **Lucie Farářová**.

Historie **Střední školy cestovního ruchu a grafického designu** sahá až do roku 1993, kdy byla založena Soukromá střední škola cestovního ruchu, která nabízela denní pomaturitní studium pro absolventy gymnázií či jiných středních škol. Škola poskytovala pokročilou výuku cizích jazyků a také se zaměřovala na odborné předměty jako dějiny kultury, aplikovaná psychologie, zeměpis cestovního ruchu, výpočetní technika nebo korespondence.

Během let škola změnila působišť, z Mozartovy ulice v Polabínách se přestěhovala do nové budovy v ulici U Josefa 118, kde sídlí dodnes. Od školního roku 2002/03 škola rozšiřuje své služby a nabízí pro absolventy základních škol také pětileté dálkové studium oboru Cestovního ruchu zakončeného maturitní zkouškou. „Poslední velká změna nastala ve školním roce 2011/2012, kdy byl otevřen nový obor – Grafický design, škola se tím snažila zareagovat na změny v poptávce a na nové trendy. V červenci 2017 se pak změnil název školy na Střední školu cestovního ruchu a grafického designu. Používáme také jednoduchou zkratku GRACE – prostě GRafika A CEsták,” dodává Lucie Farářová.

Blíží informace o škole na webu **www.skolagrace.cz** RaS

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📱 VCD.PARDUBICE 📷 VCDIVADLO

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ – ÚTERÝ 10.00 – 18.00
STŘEDA – ČTVRTEK 10.00 – 17.00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15.00 – 17.00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB
☎ 602 528 752
PONĚDĚLÍ – ČTVRTEK 11.00 – 23.00
PÁTEK 11.00 – 00.00
SOBOTA 16.00 – 00.00
NEDĚLE 16.00 – 22.00

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

PARTNEŘI VČD

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

ZŘÍZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

SEZÓNA MĚSÍČNÍ ZPRAVODAJ VČD DUBEN 2026 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: D. NOVOTNÁ, PROTOKOL, FOTO J. SEJKORA